

HET KERSTLICHTJE

Rie Stoové—Bauer

't **I**s onrustig in de klas.

Telkens draaien de hoofden de kant van 't raam uit.

Het sneeuwt.

Jaap schuift voorzichtig wat naar Teun toe en fluistert:

„Fijn jò, en volgende week is het Kerstmis!”

Teun knikt.

Een echte witte Kerstmis, denkt hij, dat is wel mooi!

Jaap begint weer te fluisteren.

„Kom je vanmiddag bij me, we moeten nog Kerstversieringen voor de winkel maken en dan kan je meehelpen.”

Teun knikt weer; dat vindt hij fijn.

Hij zit stil. Hij kijkt weer naar buiten naar 't neerdwarrelen van de sneeuwvlokken. Soms komt er een sneeuwvlokje vlak voor 't raam en blijft als een wit vlekje even tegen 't raam zitten, dan verdwijnt het en is het een druppel geworden.

De juffrouw ziet wel dat de kinderen telkens naar buiten kijken en moeilijk kunnen opletten, maar dat kan ze best begrijpen.

Maar praten mogen ze niet, daarom kijkt ze ook de kant van Jaap en Teun uit, want Jaap wil weer wat tegen Teun zeggen.

Jaap zwijgt nu maar en wacht tot de schoolbel luidt.

Teun zit een beetje te soezen.

Hij denkt aan thuis.

Vader heeft 's winters niet veel werk en moeder ligt ziek. Teun is erg bang dat er thuis helemaal niet aan Kerstmis gedacht zal worden.

Vader is veel weg. Nu met de kerstdrukke helpt hij veel in 't dorp, voor verschillende winkels brengt hij de pakjes rond. Vader zal het wel niet prettig vinden dat het sneeuwt.

Plotseling schrikt Teun op.
De bel luidt en 't is net of dit veel harder klinkt dan anders.
Dat komt omdat het door de sneeuw veel stiller is buiten.
Er is beweging in de klas.
Maar de juffrouw klapt in haar handen. Ze moeten stil en eerbiedig zijn.
't Is wel heel moeilijk vandaag.
Nu mogen ze toch eindelijk naar buiten.
Over elkaar heen tuimelen ze in de sneeuw.
Wat is er in die paar uren, dat ze op school zaten, al veel sneeuw gevallen; de straten, de wegen, de velden, alles is wit.
Teun loopt met Jaap zover mee op.
Ze hebben hun handen in de zakken en proberen te glijden.
Hè, wat is het lekker in de sneeuw! Ze hebben er rode wangen van.
„Eigenlijk jammer dat ik moeder beloofd heb te helpen vanmiddag,” zegt Jaap. „We konden veel fijner buiten gaan spelen.”
„Als je 't beloofd hebt, moet je het doen,” zegt Teun.
„Kom jij dan ook?”
Teun knikt.
„Als ik m'n brood op heb. Tot straks.”
Jaap is thuis.
Teun loopt door, het dorp uit, de landweg op die langzaam naar boven klimt. Aan 't eind daarvan staat hun huisje.
Als hij thuiskomt is vader net thuis. Vader is bezig koffie te zetten.
Teun gaat naar moeders bed. Wat ziet moeder toch bleek van al die weken in bed liggen. Toch is het net of moeder heel wat vrolijker is. En het is ook lichter in de kamer. Dat komt allemaal door de sneeuw.
„Ga je vanmiddag fijn buiten spelen?” vraagt moeder.
„Ik ga bij Jaap Kerstversieringen voor de winkel maken,” zegt Teun.
„Dat is ook goed,” knikt moeder.
Als Teun z'n brood op heeft, mag hij weg.
De sneeuw op de weg is nog dikker geworden.
Hij loopt nu naar beneden en kan af en toe glijden.

Jaap komt hem al tegemoet; samen spelen ze nog even en dan gaan ze naar binnen.

In de gezellige huiskamer achter de kruidenierswinkel van Jaaps vader zijn de zusjes al bezig. Ze knippen van lange stroken rood papier gelijke stukjes af. Van het eerste stukje worden de uiteinden aan elkaar geplakt; het volgende stukje wordt er doorgestoken, de uiteinden worden weer aan elkaar geplakt, en zo wordt de slinger afgewerkt.

Een ander zusje knipt van rood crêpe-papier franje.

In de hoek van de kamer ligt dennegroen en de moeder van Jaap zoekt gelijke takjes bij elkaar die ze met rood lint samenbindt. Jaap en Teun worden naar de kelder gestuurd. Daar moeten ze tien grote, maar gelijke aardappelen zoeken.

Als ze daarmee bovenkomen, mogen ze ze doorsnijden, er voorzichtig een gat in boren, zo, dat er een kaars in past, dan rood crêpe-papier eromheen doen en dat vastbinden met een smal rood lintje. Zo is het een kandelaar geworden.

Jaaps moeder weet wel dat Teuns moeder ziek is en als Teun aan 't eind van de middag naar huis gaat, geeft ze hem een paar slingers, wat crêpe-papier en rood lint en zo'n mooie kandelaar, die hij zelf gemaakt heeft, mee.

Teun houdt alles stevig vast, want hij wil er niet mee vallen in de sneeuw.

Onderwijl bedenkt hij wat hij ermee doen zal.

De slinger bewaart hij als ze misschien toch nog een klein Kerstboompje krijgen en het crêpe-papier is voor om de lamp.

De kandelaar . . . . wat zal hij daarmee doen?

Op het tafeltje naast moeders bed zetten?

Incens bedenkt hij wat.

Hij gaat wat spelen.

Hij gaat spelen dat ze in Bethlehem wonen. En op de avond van Kerstmis zal hij de kandelaar voor het raampje van zijn kamertje zetten, er een kaars in doen en hem aansteken.

Als dan de Wijzen uit het Oosten komen en ze zien het lichtje, dan zullen ze denken dat dáár de ster staat. En dan zullen ze

hun geschenken brengen en dan zullen wij ineens heel rijk zijn en alles voor moeder kunnen kopen, zodat ze gauw beter zal worden.

Ja, dat zal hij doen!

Thuis bergt hij alles voorzichtig weg.

De volgende dagen moet hij er steeds aan denken.

Eindelijk is het de avond van Kerstmis.

Vorzichtig gaat hij de kamer versieren, ze hebben geen boompje; wel heeft vader een paar dennetakken meegebracht en moeder geeft vanuit bed raad hoe hij alles het beste doen kan.

Van de kandelaar vertelt hij niets.

Die staat veilig onder zijn bed en wordt straks als het donker zal zijn voor het raam gezet.

Als het eindelijk donker is, sluipt hij voorzichtig naar boven, hij heeft een doosje lucifers meegenomen.

De kaars wordt voor het raam gezet en aangestoken, maar eerst heeft hij zover mogelijk de gordijnen op zij geschoven, want er mag geen brand komen!

Hè, hij zou wel naar buiten willen gaan om te kijken hoe het staat!

De Wijzen zullen het vast wel zien.

Och Teun, de Wijzen zullen er immers nooit langs komen!

Maar daaraan wil Teun niet denken!

Wel komen de boodschappengongens uit het dorp langs en die zien het flakkerend lichtje en denken: wat heeft dat te beduiden?

Daar is toch geen brand!

Ze vertellen het elkaar en vragen er Teuns vader naar en die haast zich naar huis.

Hij ziet ook van verre het flakkerend lichtje en begrijpt er niets van.

Teun zit naast zijn moeder aan 't bed.

Vader komt binnen en valt uit:

„Jongen, ben je aan 't brandstichten boven. Wat heb je gedaan?”

En meteen klimt hij de trap op naar boven, naar Teuns kamertje en blaast de kaars uit.

Mopperend komt hij naar beneden.

„Wat is dat voor onzin!”

Teun is eerst heel erg geschrokken en toen erg verdrietig geworden.

Met het hoofd op z'n armen ligt hij te huilen.

Moeder vraagt zacht: „Wat was er toch jongen?”

En dan vertelt Teun, dat hij aan 't spelen was, dat het lichtje de ster van de drie Wijzen uit het Oosten was. 't Was toch Kerst-avond? En dan zouden ze hier hun geschenken brengen en konden ze alles kopen wat moeder nodig had.

Moeder strijkt over Teuns hoofd.

Vader trekt zijn jas weer aan en gaat de deur uit.

De mensen uit het dorp staan vader op te wachten om te vragen wat er gebeurd was.

„O, een kaarsje voor 't raam,” meer kregen ze niet van vader te horen.

Maar Jaaps vader kreeg het wél te horen, die vroeg net zo lang, tot vader het verhaal verteld had.

En toen vader die avond heel laat naar huis ging, liep hij héél langzaam. Hij had zoveel te dragen.

Jaaps vader had het verhaal van Teun gauw rondverteld en toen Teuns vader naar huis wilde gaan, kwam de melkboer met een paar flessen melk, de slager met een stuk vlees, de bakker met een groot krentenbrood, en Jaaps vader had een grote mand flink vol gepakt met kruidenierswaren.

Thuisgekomen werd Teun wakker gemaakt en alles werd uitgepakt.

Teun zit slaperig op een stoel z'n ogen uit te wrijven.

Ineens zegt hij:

„En nu hebben toch de Wijzen hun geschenken hier gebracht.”